

O poklad strýce Juráša

Název práce

Věřit – nevěřit?

Jméno a příjmení: Nikola Krupová
Třída: 9.B
Věk: 14 let
Téma: Čísla a jejich role v našem životě
Nešťastná/šťastná třináctka
Adresa: U Rozcestí 216, 756 54 Zubří
Škola: ZŠ Zubří, Hlavní 70, 756 54 Zubří
Telefon: 571 658 920
Datum: 15. 11. 2013

Věřit - nevěřit?

„So wake me up when it's all over...“

„Pšššt...“

„When I'm wiser and I'm older ...“

„Tak jo, to už stačí. Sklapni!“

Ticho. Užívám si poslední chvíle zabalená v měkoučké peřince s hlavou mezi mojí sbírkou polštářů. Aspoň, že je pátek a pak jen víkend. Dneska bychom výjimečně neměli ani nic psát. Snad.

„So wake me up when it's all over...“ A pak se divím, že písničky, které mám na budíku, si vždy zprotívím a pak je nemůžu ani slyšet.

„Ticho k sakru! Už vstávám!“

Pomalu posouvám jednu nohu za druhou až k zrcadlu na druhé straně pokoje. Dorážím k cíli a dívám se na sebe. Tak, to mám být já. Hubená, vyšší a opálená holka s velkou hlavou díky skoro blondatým vlnitým vlasům. A teď, jako každé ráno, mám malé oči, opuchlé rty a zmačkané pyžamo. Jdu do koupelny vykonat ranní hygienu. Češu své vrabčí hnízdo a spletu si ho do dvou copů, i když s nimi na můj vkus vypadám až moc mile. Vysvlékám pyžamo a oblékám si tílko, svetr, své oblíbené rifle a šátek. Z klece mých dvou papoušků sundávám deku a otevírám jim dvířka. Ustelu postel, hrábnu po batohu a s kartáčkem v puse si jdu chystat snídani. To je prosím moje denní rutina. Až na to, že nemůžu najít žádný rohlík ani chleba, který bych dokázala rozkousat. Nevadí, stavím se do obchodu. Aspoň si k snídani dávám jogurt a popíjím kávu, jelikož si připadám jako spící zombie.

Snad mám vše. Dneska mi zbývá i pár minut navíc. Je sedm hodin a za půlhodiny mám být v lavici. Vydávám se tedy do obchodu a s dvěma rohlíky a pitím zjišťuji u pokladny, že nemám peníze. Super. Mohla bych ještě skočit domů. Bohužel se mi nechce ujít těch 60 metrů, a tak spoléhám na své kamarády, kteří jsou snad ochotni obětovat část své svačiny.

Páni. Přijde mi, jako bych na každé noze měla pár desítek kilo a při každém kroku se ta váha zvětšuje. Asi jsem se špatně vyspala. Ve škole sem tam někoho pozdravím, až si nakonec sedám na židli. Oči se mi automaticky zavírají, ale první zvonění mě vzbudí lépe než ranní budík. Vidím, že moje sousedka i spolužačky před mou lavicí chybí, takže na mě učitelé mají skvělý výhled. Dneska mi přeje štěstí. Na telefonu mám dvě zprávy. Samozřejmě mám holky omluvit, jelikož je jim špatně a kdo ví co dál. Tento týden mám ještě službu, takže musím nahlásit, kdo chybí. Kromě nich jsme tedy všichni.

Když do třídy vchází učitel, ani si ho nevšímám. A jelikož vstávám jako poslední, všimne si on mě a hodí na mě svůj nechutný vražedný pohled. S radostí mu ho oplácím, doufám ještě vražednějším. Vážně ho nemám ráda, tak mi to ani nevadí. Pohledem ale uhne první on. Posadíme se a já se přihlásím, abych omluvila holky.

Pan učitel ignoruje červenou třídní knihu před svým nosem stejně jako mou zvednutou ruku.

„Takže, otevřete si sešity.“ Nesnáším tuhle větu. „Včera jsme probírali lomené výrazy a dával jsem vám i pracovní list. Tak, kdo si zkusí ten poslední příklad, což byl mimochodem úkol.“

My jsme měli úkol?!

„Tak pojď.“ Ještě že mě nevyvolal. Matika mi obvykle jde, ale lomené výrazy jsou pro mě hodně tvrdý oříšek.

Ve třídě panuje až podivné ticho. Pomalu otáčím hlavou, a co nevidím. Všechny oči se dívají na mě. Ani si neuvědomuji, že jsem měla pořád zdviženou ruku. Ou.

„Já?“ koukám na něj.

Učitelův výraz se rozšiřuje: „Ano, ty.“

„Ale já jsem se nehlásila kvůli...“

„To mi povíš potom.“

Musím uznat, že jeho úsměv s popraskanými rty je nechutný. Vyděšená vstávám a otočím se k tabuli.

„Tak piš...“ Škrábu vše, co mi nadiktuje. „Teď zkus pokračovat sama.“

Bezradně se koukám po spolužácích, kteří němě mluví. Umět odezírat ze rtů nakonec nemusí být tak špatná věc.

Tipuji: „Nesmí se rovnat... nule?“

„A co se nesmí rovnat?“

Vidí, že jsem v koncích. Aspoň ho dobře naladím na zbytek dne.

„Ten vrch.“ Vidím, jak se kluci vzadu buď chytají za čelo anebo třepou smíchy. To nevyjadřuje nic dobrého.

„Špatně. A to ti matika vždy tak šla.“

„Bez vás by mi šla lépe,“ zavrčím mezi zuby.

„Co kdybych ti tohle zkoušení oznámkoval?“ asi mě slyšel.

„To není třeba,“ vykouzlím ten nejsladší úsměv.

„Máš za pět.“

„Cože?! Vždyť jsem řekla sotva dvě věty!“

„Které byly špatně.“

„Protože mi to učivo nedokážete slušně vysvětlit,“ obořím se na něj a mířím k lavici.

Začíná rudnout. Mám pocit zadostiučinění, že ta pětka není jen tak.

Další hodiny nejsou o nic lepší. Od matiky jsem byla tak protivná, že v každém slově, které jsem vyslovila, byla znát zlost. Takže se se mnou nebavili jak učitelé, tak spolužáci. Dokonce jsem ani nesehnala kousek jídla. Cítím jen vodu šplouchající o stěny svého žaludku.

Tělocvik zvládám tak tak. Dneska běháme na vytrvalost, v které obzvlášť vynikám. Běh vážně miluji. Ale jelikož toho dneska ještě nemám dost, končím s nejhorším časem. Nemám ponětí, co to se mnou je. Jsem zvyklá bývat ve sportech nejlepší nebo alespoň průměrná. Tak se nedivte, že mi to celou cestu na oběd vrtá hlavou. Jsem unavená, otrávená, zklamaná a hlavně hladová. Hltám jedno sousto za druhým. Chci si jít přidat další porci, jelikož můj žaludek pořád není uspokojen. Najednou si ale uvědomím, že jsem nechala otevřenou klec.

„Ne, to ne...“ mumlám si pro sebe. Nevím, kde se ve mně bere tolik energie. Házím tác na pult a přímo sprintuji k šatně, kde si obouvám boty. Rychlostí blesku dorážím domů, ale klíče jsem nechala ležet na lavičce v šatně. To vážně?! Opět utíkám, jenže už ne tak rychle. Jsem udýchaná, hekám jak osel a píchá mě v boku. I přesto ze sebe vydávám vše. Nakonec se vrhnu do pokoje a zjišťuji, že z mých osmi květin jich zbylo pět nepoškozených.

„To jste aspoň jednou nemohli nechat ty ubohé kytky být? Ony se ani nemůžou bránit! Ale ne, vám je to jedno a prostě je oškubete, i kdyby vás mohly otrávit...“ svalím se na postel a koukám do čtyř hnědých koráلكových očí. Mí dva papoušci, kterým jsem ráno zapoměla dát nové zrní a zavřít dvířka, mi oškubali tři krásné rostlinky, Totálně je zničili. Odfrknu si nad tou zkázu, utírám jednu zatoulanou slzu a sbírám listy.

„Promiňte mi to, já... nechtěla jsem,“ promlouvám k lístkům, i když vypadám jak uprchlík z blázince, a házím je do koše. Když nahlížím do květináčů, usoudím, že si radši pořídím nové rostlinky. Ptáčky zavírám do klece. Víím, že za to nemůžou. Je to moje chyba. Neměla jsem na ně zapomenout. Chci jim dát nové zrní, jenže už není. Výborně. Musím jet do vedlejšího města, jelikož u nás v Zubří jim můžu koupit tak leda granule pro psy.

Je jedna hodina odpoledne a za půl hodiny mi jede autobus. Hrábnu po svojí oblíbené modré kabelce, beru si potřebné věci a vyrazím k zastávce.

V přijíždějícím autobuse sedí starší řidič, který mi asi nevezme poloviční bez kartičky. Ne, nevezme. Platím radši celou, než bych se s ním měla hádat. V Rožnově kupuji zrní pro papoušky a dám si i cappuccino z automatu. Vrací se mi dobrá nálada a dokonce se mi koutky úst zvedají do úsměvu.

Po příchodu na nádraží mi ale opět klesají dolů. Už mi ani nepřijde nijak překvapující, že mi nejede žádný autobus zpátky. Až za hodinu, a to můžu být doma i pěšky. Jdu ještě omrknout vlaky, ale s těmi to je jako s autobusy.

Vyrazím tedy pěšky. Udělám něco pro své tělo a třeba se mi vrátí dobrá nálada, i když pochybuji. Srkám poslední kapky cappuccina a do žil mi vproudí nová energie.

V půlce cesty vidím, jak nebe nabírá šedou barvu. Asi bude pršet. Pomyslím si, že do té doby budu stejně doma. Ani nedomyslím větu a na ramena mi padají první kapky. Koukám do kabelky a pokouším se přikouzlít deštník, který leží v teple mé skříně. Během pár vteřin mě kapky začínají tak bombardovat, že se schovávám pod nejbližší strom. Slyším blesk. Můžu si vybrat. Buď budu pod stromem a hrozí, že jestli do něj uhodí blesk, dopadnu špatně. Nebo budu muset pokračovat v cestě. Kouknu na svoje plátěné boty a zoufale si do hlavy vtluokám představu, že to zvládnu. Po prvním metru mám promočené všechno oblečení a místo bot malé vaničky. Dodávám si odvahy a postupuji čím dál rychleji, dokud neutíkám. Jako bych dneska nenaběhala málo kilometrů.

Kousek od našeho plotu začínám pšikat a teče mi z nosu. Tak já budu ještě nachlazená?! Vydám ze sebe něco mezi smíchem a vzlykem. Rychle otevírám hlavní dveře a prásknu s nimi, jako by mě mohly uchránit před vším, co se mi dnes stalo. Opírám se o zeď a sunu se dolů do sedu. Při zouvání bot mi po tváři stékají slzy a z vlasů mi tečou pramínky vody, kterou by ze mě mohli ždímat.

Smutně nesu boty a vylívám jejich obsah do umyvadla. Když najednou přestávám slyšet děšť bušící na parapet, krve by se ve mně nedořezal.

Slyším opět svůj žaludek. Díky Bohu, že je mamka doma a koupila i pečivo.

„Ahoj,“ pozdravím ji v kuchyni.

Místo odpovědi se mě jen zeptá: „Kde ses byla proboha koupat?“

„A to nevíš, že venku pršelo? Byla jsem v Rožnově, ale nejel mi autobus ani vlak, a tak jsem šla pěšky. Jenomže co se nestalo? Začalo pršet! A víš co ještě?“ Postupně jsem vyprávěla svůj „skvělý“ den a mezitím si namazala chleba máslem a medem. Uždibovala jsem malé kousky, abych při mluvení moc nemumlala. Taky mě začala obškakovat naše Maggie, malý jezevčík s neustálým „hladem“ Takže občas z talíře plného buchet k jídlu zbude jen talíř.

Dovyprávím svou story. Mamka si vytahuje z ledničky mléko a najednou se mě zeptá: „Víš vůbec, že je pátek třináctého?“

Ruka s chlebem, která mířila k mým ústům, klesá k boku.

Moje večere mizí v psím krku.